

ŽENA JE KRIVA?

10. nedjelja kroz godinu, B

Kako vam se sviđa biblijski izvještaj o grijehu prvih ljudi? Meni je prekrasan. Pogođen, ljudski, blizak. A nastao vrlo vjerojatno čak tisuću godina prije Krista! A tako živ! E, to je snaga i životnost Božje riječi!

Adam i njegova žena jeli su sa zabranjenog stabla. I spoznali da su goli. Krajnje nelagodno. Što sad? Osjećaju da više nikad neće biti onako kako je bilo. I evo vrlo brzo daljnjih komplikacija. Bog zove čovjeka: „Gdje si?“ Čovjek se osjećao kao dijete koje je napunilo pelene: „Eh, gdje sam? Što misliš gdje bih mogao biti? Gol sam pa se sakrih...“ Zna Bog što se zbilo, ali želi vidjeti da li je čovjekovo srce u tome zlu sačuvalo bar nešto dobrote, npr. tako da prizna, da zamoli za oprostnje... Bog pomalo izaziva govoreći: „Da nisi jeo sa stabla s kojeg sam ti zabranio jesti?“

Čovjekov fijasko bio je potpun. Daje „slavan“ odgovor: „Žena koju si stavio uza me - ona mi je dala sa stabla, pa sam jeo.“ Dvostruko je pokvaren ovaj odgovor. Adam želi reći da je kriva žena i samo žena. Nju neka Bog udari. Ona neka umre, ako baš treba. On tu nije ništa kriv. Zloća odgovora osobito se očituje u „otrovnoj“ primjedbi: „žena *koju si mi dao*“. Riječju, kriv je Bog što mu je dao takvu ženu. Zar mu nije mogao dati neko drugo stvorenje, manje znatiželjno?

Bog je strpljiv, ide dalje. Pita ženu: „[to si to učinila?“ Žena je već iskrenija. Kaže da ju je zmija prevarila, što znači da je kriva zmija, ali i sama žena jer se dala prevariti, tj. jer je povjerovala zmiji, a ne Bogu koji ih je bio upozoravao da ne jedu s toga stabla.

I evo Božjeg odgovora. To je „prvoevanđelje“, prvi navještaj radosne vijesti o rođenju onoga koji će satrti zmiji glavu. Na ljudsku slabost i na ljudski grijeh Bog odgovara milosrđem; on najavljuje spasenje po kojem će čovjek, kao što znamo, biti podignut na veću čast od prvotne. Tako Bog.

Sjećam se kad sam u prvom razredu o ovom izvješću prvi puta čuo na vjeronauku (a baš se dobro sjećam jer nam je to naš sada pokojni vjeroučitelj o tome vrlo slikovito i zorno pripovijedao). Tada mi je bilo strašno krivo da se to baš tako zbilo. Mislio sam tada: da su barem prvi ljudi onda bili razboritiji pa da su poslušali Boga, mi bismo i danas bili u zemaljskom raj, a ne da nam i dan-danas zemlja rađa trnjem i korovom (a znao sam dobro što je trnje, jer se i prečesto zabadalo u moje bose tabane). A da li je stvarno sve zlo samo u prvim ljudima?

Mi kršćani, spašeni Kristovom krvlju i uzdignuti u njegovom uskrsnuću padamo često i prečesto u Adamov grijeh. Zašto sam nedovoljno obrazovan? Krivi su moji profesori. Zašto mi u životu loše ide? Kriv je moj biskup. Zašto nam svima ide kako nam ide? Krivo je naše političko vodstvo. No, priznajmo, to su još bezazleni prigovori (jer ih ne čuju oni kojima su upućeni). Puno je teže, ružnije i tužnije kad s mojim najbližima dolazim u bolne sukobe jednostavno zato što ne mogu prevaliti preko usta: „Oprosti, krivo sam postupio. Žao mi je. Nastojat ću to popraviti.“ Ili to kažem nakon što je proteklo i suviše vremena i suviše žuči. Pomislimo, koliko li se zla moglo izbjeći u mom životu, u životu tolikih ljudi, kako bi i sama ljudska povijest drugačije izgledala da smo uvijek uzmogli reći: „Oprosti. žao mi je“. Kako bi nam i

danas bilo lijepo kad bismo to bili kadri. Pravo nam kaže ono staro razmatranje iz križnog puta: „Prigni već jednom oholu glavu svoju...“

Zvonko Pažin